

ΣΤΕ 1152/2015 [Ακυρωτική η διαφορά που προκαλείται από αμφισβήτηση του περιεχομένου του δικαιώματος απλής χρήσης κοινόχρηστου πράγματος]

Περίληψη

- Δεν υφίσταται νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας για νομικό ζήτημα. Η εκκαλούσα ισχυρίζεται ότι η δικαστική αμφισβήτηση της νομιμότητας του πρωτοκόλλου διοικητικής αποβολής ιδιώτη από δημόσιο κτήμα γεννά διοικητική και όχι ιδιωτικού δικαίου διαφορά, όταν το αίτημα δικαστικής προστασίας δεν συνδέεται με την κυριότητα του Ελληνικού Δημοσίου επί του δημοσίου κτήματος, η οποία ουδόλως αμφισβητείται, αλλά με την εσφαλμένη εκτίμηση της διοικητικής αρχής ως προς την έκταση του δικαιώματος παραχώρησης που ο ιδιώτης απολαμβάνει δυνάμει διοικητικής άδειας.

- Η εν λόγω διαφορά αφορά στη νομιμότητα πράξης διαχείρισης κοινοχρήστου πράγματος, η δε συγκεκριμένη κατηγορία διαφορών καλύπτεται από το τεκμήριο υπέρ της ακυρωτικής αρμοδιότητας του Συμβουλίου της Επικρατείας. Δεδομένου ότι η έλλειψη αρμοδιότητας του διοικητικού εφετείου αποτελεί ζήτημα αυτεπαγγέλτως εξεταζόμενο ως αναγόμενο στη δικαιοδοσία του δικάσαντος δικαστηρίου η κρινόμενη έφεση πρέπει να γίνει δεκτή για τον λόγο αυτό, να εξαφανισθεί η εκκαλούμενη απόφαση και να εξετασθεί η αίτηση ακυρώσεως τόσο ως προς το παραδεκτό όσο και κατ' ουσίαν από το Συμβούλιο της Επικρατείας.

- Επειδή, περαιτέρω, δεν έχει αποσταλεί στο Δικαστήριο φάκελος της υπόθεσης με όλα τα κρίσιμα έγγραφα, η πρόσδος της ακυρωτικής δίκης πρέπει να ανασταλεί προκειμένου να αποσταλούν στο Δικαστήριο τα ελλείποντα στοιχεία.

Πρόεδρος: *Χρ. Ράμμος*

Εισηγητής: *Αντ. Ντέμσιας*

Δικηγόροι: *Ιω. Θεοφιλόπουλος, Μ. Βλάσση*

Βασικές σκέψεις

2. Επειδή, με την έφεση αυτή ζητείται η εξαφάνιση της 556/2013 απόφασης του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών, με την οποία απορρίφθηκε η από 4.5.2010 αίτηση της ήδη εκκαλούσας για την ακύρωση του υπ' αριθμ. 119/13.4.2010 πρωτοκόλλου διοικητικής αποβολής του Προϊσταμένου της Κτηματικής Υπηρεσίας Δυτικής Αττικής. Με το πρωτόκολλο αυτό η εκκαλούσα αποβλήθηκε, κατ' εφαρμογή των διατάξεων του άρθρου 1 του α.ν. 1539/1938 (Α'488) και του άρθρου 2 του α.ν. 263/1968 (Α'12), από χώρο αιγιαλού εμβαδού 5.566,34 τ.μ. κείμενου στη θέση «Βλύχα» του Δήμου Ελευσίνας. Η απόρριψη της αιτήσεως ακυρώσεως εχώρησε ελλείψει δικαιοδοσίας των διοικητικών δικαστηρίων, με το σκεπτικό ότι η αχθείσα ενώπιον του διοικητικού εφετείου διαφορά έχει ως αντικείμενο την προστασία των δικαιωμάτων διαχείρισης της ακίνητης περιουσίας του Ελληνικού Δημοσίου και είναι, επομένως, ιδιωτικού δικαίου.
3. Επειδή, στο άρθρο 66 παρ. 1 του π.δ/τος 18/1989, όπως ισχύει μετά την τροποποίησή του με το άρθρο 12 παρ. 2 του ν. 3900/2010 (Α'213), ορίζεται ότι «[σ]ε έφεση ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας υπόκειται η οριστική απόφαση του διοικητικού εφετείου, η οποία εκδίδεται, κατά τα οριζόμενα στο άρθρο 1 του Ν. 702/1977, επί αιτήσεως ακυρώσεως ή τριτανακοπής. Η έφεση επιτρέπεται, μόνον όταν προβάλλεται από τον διάδικο, με συγκεκριμένους ισχυρισμούς που περιέχονται στο σχετικό δικόγραφο, ότι δεν υπάρχει νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας ή ότι υπάρχει αντίθεση της προσβαλλομένης αποφάσεως προς τη νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας ή άλλου ανωτάτου δικαστηρίου είτε προς ανέκκλητη απόφαση διοικητικού δικαστηρίου». Εξάλλου, σύμφωνα με το άρθρο 70 του ίδιου ν. 3900/2010, «[η] ισχύς του παρόντος αρχίζει την 1η Ιανουαρίου 2011 εκτός εάν ορίζεται διαφορετικά σε επιμέρους διατάξεις». Κατά την έννοια των ανωτέρω διατάξεων της παρ. 2 του άρθρου 12 του ν. 3900/2010, ως ισχυρισμοί, η προβολή των οποίων με το δικόγραφο της εφέσεως απαιτείται επί ποινή απαραδέκτου αυτής, νοούνται εκείνοι που αναφέρονται σε συγκεκριμένο νομικό ζήτημα, αναγόμενο στην ερμηνεία των κανόνων που εφαρμόστηκαν από την εκκαλουμένη απόφαση και η επίλυση του οποίου ήταν αναγκαία για την διάγνωση της, η ρύθμιση δε αυτή ενόψει του περιεχομένου της και του σκοπού, στον οποίο αποβλέπει, δεν αντίκειται στα άρθρα 20 παρ. 1 του Συντάγματος και 6 της ΕΣΔΑ (ΣτΕ 4482/2013 σκ. 3, 4238/2012 σκ. 4 κ.ά.). Με το δικόγραφο της κρινομένης εφέσεως, η εκκαλούσα ισχυρίζεται ότι η δικαστική αμφισβήτηση της νομιμότητας του πρωτοκόλλου διοικητικής αποβολής ιδιώτη από δημόσιο κτήμα γεννά διοικητική και όχι ιδιωτικού δικαίου διαφορά, όταν το αίτημα δικαστικής προστασίας δεν συνδέεται με την κυριότητα του Ελληνικού Δημοσίου επί του δημοσίου κτήματος, η οποία ουδόλως αμφισβητείται, αλλά με την εσφαλμένη εκτίμηση της διοικητικής αρχής ως προς την έκταση του δικαιώματος παραχώρησης που ο ιδιώτης απολαμβάνει δυνάμει διοικητικής άδειας. Ως προς το νομικό αυτό ζήτημα η

- εκκαλούσα ισχυρίζεται ότι δεν υφίσταται νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας, άλλως δε ότι υφίσταται αντίθετη, σε σχέση με την εκκαλούμενη απόφαση, νομολογία του Ανωτάτου Ειδικού Δικαστηρίου (αποφάσεις 4/1989, 7/1989, 85/1991), του Συμβουλίου της Επικρατείας (2892/1991, 2331/1993, 1741/1997, 3022/1998, 2327/2000 και 529/2008) και του Διοικητικού Πρωτοδικείου Βόλου (4/1994).
4. Επειδή, για το παραπάνω νομικό ζήτημα δεν υφίσταται νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας, όπως βασίμως ισχυρίζεται η εκκαλούσα. Ειδικότερα, σε καμία από τις αποφάσεις του ΑΕΔ ή του Συμβουλίου της Επικρατείας, στις οποίες το ζήτημα της φύσης των διαφορών από την προσβολή των πρωτοκόλλων διοικητικής αποβολής έχει τεθεί είτε άμεσα (ΑΕΔ 4/1989, 7/1989, 85/1991, ΣτΕ 2892/1991, 2331/1993, 1741/1997, 3016/1998, 2327/2000, 529/2008, 667/2010, 4656/2011) είτε έμμεσα (σε υποθέσεις με αντικείμενο την αμφισβήτηση της νομιμότητας πράξεων χαρακτηρισμού εκτάσεων ως δασικών ή ως αναδασωτέων, βλ. ΣτΕ 861/1998 και έκτοτε παγίως, από νεώτερη νμλγ. βλ. μ.ά. ΣτΕ 2996-7/2003, 2933/2011, 5514/2012, 4815/2013, 3579/2014), δεν έχει ανακύψει ζήτημα αναγνώρισης της κυριότητας του Δημοσίου από την πλευρά των ιδιωτών και περιορισμού της ένδικης αμφισβήτησης στο περιεχόμενο και στο εύρος των τυχόν ιδιαίτερων δικαιωμάτων τους επί των δημοσίων κτημάτων. Σε κάθε περίπτωση, δεν έχει αχθεί ενώπιον του Δικαστηρίου διαφορά γεννηθείσα από την προσβολή πρωτοκόλλου διοικητικής αποβολής από κοινόχρηστο χώρο (μόνες υποθέσεις οι ΣτΕ 1741/1997, 2327/2000, 4749/2013), στο πλαίσιο της οποίας ο αποβληθείς να αναγνωρίζει τον κοινόχρηστο χαρακτήρα της έκτασης και να ισχυρίζεται, περαιτέρω, ότι είναι φορέας ιδιαίτερων δικαιωμάτων επ' αυτής δύναμει διοικητικής άδειας και να αμφισβητεί την κρίση της Διοίκησης σχετικά με το κατά πόσο υπερέβη τα όρια που διαγράφει η εν λόγω άδεια. Υπό τα δεδομένα αυτά, ο αιτών προβάλλει ορισμένους και ειδικούς ισχυρισμούς περί έλλειψης νομολογίας επί συγκεκριμένου νομικού ζητήματος και, ως εκ τούτου, η κρινόμενη έφεση ασκείται παραδεκτώς κατά τούτο και είναι ακουστοί όλοι οι λόγοι εφέσεως που συνδέονται με το συγκεκριμένο νομικό ζήτημα (πρβλ. ΣτΕ 445/2014 σκ. 7).
5. Επειδή, το δικάσαν διοικητικό εφετείο προέβη στην εκδίκαση της αιτήσεως ακυρώσεως της εκκαλούσας, χωρίς ωστόσο η διαφορά που ήχθη ενώπιόν του να περιλαμβάνεται μεταξύ εκείνων που, κατ' εφαρμογή του άρθρου 1 του ν. 702/1977 (Α' 268) υπάγονται στην καθ' ύλην (ακυρωτική) αρμοδιότητα των διοικητικών εφετείων. Αντιθέτως, η εν λόγω διαφορά αφορά στη νομιμότητα πράξης διαχείρισης κοινοχρήστου πράγματος, η δε συγκεκριμένη κατηγορία διαφορών καλύπτεται από το τεκμήριο υπέρ της ακυρωτικής αρμοδιότητας του Συμβουλίου της Επικρατείας. Δεδομένου ότι η έλλειψη αρμοδιότητας του διοικητικού εφετείου αποτελεί ζήτημα αυτεπαγγέλτως εξεταζόμενο ως αναγόμενο στη δικαιοδοσία του δικάσαντος δικαστηρίου (ΣτΕ 4836/2013,

- 484/2007 κ.ά.), η κρινόμενη έφεση πρέπει να γίνει δεκτή για τον λόγο αυτό, να εξαφανισθεί η εκκαλούμενη απόφαση και να εξετασθεί η αίτηση ακυρώσεως τόσο ως προς το παραδεκτό όσο και κατ' ουσίαν από το Συμβούλιο της Επικρατείας.
6. Επειδή, με τον α.ν. 1539 της 24/29.12.1938, «περί προστασίας των δημοσίων κτημάτων» (Α' 488) προβλέφθηκαν, μεταξύ άλλων, διαδικασίες για την εξώδικη και δικαστική προστασία των εμπραγμάτων δικαιωμάτων του Δημοσίου επί των δημοσίων κτημάτων. Περαιτέρω, στο άρθρο 2 του α.ν. 263 της 22/23.1.1968, «περί τροποποίησης και συμπληρώσεως των διατάξεων περί δημοσίων κτημάτων» (Α' 12) ορίζονται τα εξής: «1. Κατά του αυτογνωμόνως επιλαμβανομένου οιοδήποτε δημοσίου κτήματος συντάσσεται παρά του αρμοδίου Οικονομικού Εφόρου Πρωτόκολλον διοικητικής αποβολής, κοινοποιούμενον προς τον καθ' ου απευθύνεται. 2. Το πρωτόκολλον διοικητικής αποβολής θεωρείται ότι απεδέχθη ο καθ' ου απευθύνεται, ομολογών την επί του επιληφθέντος κτήματος κυριότητα του Δημοσίου, εάν δεν ασκήση εμπροθέσμως ανακοπήν. 3. Κατά του πρωτοκόλλου διοικητικής αποβολής επιτρέπεται άσκησης ανακοπής ενώπιον του αρμοδίου Ειρηνοδίκου, εντός ανατρεπτικής προθεσμίας τριάκοντα (30) ημερών από της κοινοποίησης, μη παρατεινομένης. ... Το βάρος της αποδείξεως υπέχει ο ανακόπτων, μετά των προσαγομένων δε αποδεικτικών μέσων συνεκτιμώνται και τα υπό του αρμοδίου Οικονομικού Εφόρου διατιθέμενα στοιχεία. Κατά της αποφάσεως του Ειρηνοδίκου επιτρέπεται έφεσις ενώπιον του Προέδρου Πρωτοδικών δικάζοντος κατά την ειδικήν διαδικασίαν της Πολιτικής Δικονομίας (634 Π.Δ.) μη επιτρεπομένης της παραπομπής εις το Δικαστήριον. ... Κατά της αποφάσεως του Προέδρου Πρωτοδικών ουδέν ένδικον μέσον χωρεί. ... 4. Πρωτόκολλον διοικητικής αποβολής συντάσσεται παρά του Οικονομικού Εφόρου και κατά παντός αυτογνωμόνως επιλαμβανομένου οιοδήποτε κτήματος ανήκοντος εις την δημοσίαν περιουσίαν του Κράτους (κοινοχρήστων χώρων αιγιαλού, παραλίας, οδών κ.λπ.)». Εξάλλου, στο άρθρο 27 παρ. 1 του ν. 2971/2001, «Αιγιαλός, παραλία και άλλες διατάξεις» (Α' 285), ορίζεται ότι «[ο]ι διατάξεις για την προστασία των δημοσίων κτημάτων, όπως ισχύουν κάθε φορά, έχουν εφαρμογή και στους χώρους της θαλάσσιας ζώνης λιμένα».
7. Επειδή, τα προβλεπόμενα ως άνω πρωτόκολλα αποτελούν, κατά τα παγίως γινόμενα δεκτά, μέσα προστασίας του Δημοσίου έναντι «διακατοχικών πράξεων» των ιδιωτών, δηλαδή έναντι ενεργειών των ιδιωτών που έχουν ως αιτία ή συνέπεια τη διεκδίκηση ιδίων δικαιωμάτων επί εκτάσεων που φέρονται να ανήκουν στην περιουσία του Δημοσίου. Από τον συνδυασμό δε των ανωτέρω διατάξεων συνάγεται ότι δεν αποτελεί αναγκαία προϋπόθεση έκδοσης πρωτοκόλλου η διάγνωση της βούλησης του ιδιώτη να ιδιοποιηθεί το δημόσιο κτήμα, αλλά αρκεί η διαπίστωση ότι ο ιδιώτης έχει καταλάβει δημόσιο κτήμα. Τούτου έπεται ότι, για τον χαρακτηρισμό των διαφορών που

γεννώνται από τη δικαστική αμφισβήτηση της νομιμότητας των πρωτοκόλλων διοικητικής αποβολής ως ιδιωτικών ή διοικητικών, κρίσιμη είναι, καταρχήν, η έννοια της κυριότητας του Δημοσίου και όχι του ιδιώτη, υπό το πρίσμα δε αυτό οι εν λόγω διαφορές είναι ιδιωτικού δικαίου, υπαγόμενες στη δικαιοδοσία των πολιτικών δικαστηρίων (πρβλ. ΣτΕ 3776/2012 Ολομ.). Κριτήριο, επομένως, στην περίπτωση αυτή για τον καθορισμό της δικαιοδοσίας είναι αποκλειστικά η φύση και η λειτουργία της προσβαλλόμενης διοικητικής πράξης ως μέσου προστασίας της κυριότητας του Δημοσίου. Ευχερώς δε συνάγεται ότι, υπό την εκδοχή αυτή, είναι αδιάφορο εάν ο αιτούμενος δικαστική προστασία αξιώνει ίδια εμπράγματα δικαιώματα ή εάν πλήσσει απλώς την εξ αντικειμένου νομιμότητα της πράξης (όπως τρίτοι που ωφελούνται από τη δραστηριότητα που ασκεί ο ιδιώτης που ενεργεί διακατοχικές πράξεις), εφόσον πάντοτε αντικείμενο της δίκης είναι η διαχείριση της περιουσίας του Δημοσίου. Στην έννοια δε της περιουσίας εντάσσεται και η δημόσια κτήση, δηλαδή τα κοινόχρηστα πράγματα. Εξάλλου, δικαστική προσβολή πρωτοκόλλου διοικητικής αποβολής που εκδίδεται κατά τις διατάξεις περί δημοσίων κτημάτων, και μάλιστα είτε πρόκειται για ιδιωτική έκταση είτε για δημόσια κτήση, προκαλεί ιδιωτικού δικαίου διαφορά μόνο όταν ο αιτούμενος δικαστικής προστασίας αντιτάσσει ίδιο ιδιοκτησιακό δικαίωμα επί του δημοσίου κτήματος, από το οποίο και αποβάλλεται, με συνέπεια αντικείμενο της διαφοράς να είναι η ύπαρξη εμπραγμάτων δικαιωμάτων, δηλαδή δικαιωμάτων ιδιωτικού δικαίου, επί των κτημάτων αυτών. Αντιθέτως, όταν η αμφισβήτηση αφορά στην εξ αντικειμένου νομιμότητα του πρωτοκόλλου διοικητικής αποβολής, χωρίς όμως ο ιδιώτης να επικαλείται ίδια εμπράγματα δικαιώματα επί της έκτασης, από την οποία και αποβάλλεται, τότε το πρωτόκολλο συνιστά πράξη δημόσιας εξουσίας, η δε σχετική διαφορά είναι διοικητική. Τούτο ισχύει, πολλώ δε μάλλον, όταν ο ιδιώτης επικαλείται δημοσίου δικαίου δικαιώματα που πλήσσονται από το πρωτόκολλο. Επιπλέον, οι πράξεις διαχείρισης κοινοχρήστων χώρων, όπως είναι ο αιγιαλός και η χερσαία ζώνη λιμένα, δεν είναι πράξεις διαχείρισης της ιδιωτικής περιουσίας του Δημοσίου αλλά διοικητικές πράξεις που εκδίδονται κατ' ενάσκηση δημόσιας εξουσίας.

8. Επειδή, από την εκκαλούμενη απόφαση και τα λοιπά στοιχεία του φακέλου προκύπτουν, ειδικότερα, τα εξής: Με το υπ' αριθμ. 119/13.4.2010 πρωτόκολλο του Προϊσταμένου της Κτηματικής Υπηρεσίας Δυτικής Αττικής αποφασίστηκε η διοικητική αποβολή της ήδη εκκαλούσας ανώνυμης εταιρείας από έκταση αιγιαλού εμβαδού 5.566,34 τ.μ. στη θέση «Βλύχα» του κόλπου Ελευσίνας. Συγκεκριμένα, η επίμαχη έκταση, όπως αποτυπώνεται στην από 28.9.2009 τεχνική έκθεση της υπαλλήλου της κτηματικής υπηρεσίας, και το συνοδεύον αυτή τοπογραφικό διάγραμμα, ευρίσκεται εντός της ζώνης του αιγιαλού που έχει καθορισθεί με την υπ' αριθμ. 11705/29.7.1977 απόφαση του Νομάρχη Δυτικής Αττικής (Δ' 359) και έμπροσθεν άλλης έκτασης, εμβαδού 7.000 τ.μ.,

κείμενης εντός της χερσαίας ζώνης λιμένα Ελευσίνας, η οποία έχει παραχωρηθεί στην αιτούσα κατά απλή χρήση ήδη από το 1996, για τη διευκόλυνσή της κατά την άσκηση της επιχειρηματικής της δραστηριότητας (φορτοεκφορτώσεις και εναποθέσεις αδρανών υλικών). Η παραχώρηση δε αυτή έχει ανανεωθεί από τον Οργανισμό Λιμένος Ελευσίνας (ΟΛΕ) και ισχύει μέχρι και σήμερα. Σύμφωνα δε με τη συνημμένη έκθεση ελέγχου και την προαναφερθείσα τεχνική έκθεση, από αυτοψία που πραγματοποιήθηκε στην περιοχή διαπιστώθηκε ότι η επίμαχη έκταση έχει κατασκευασθεί από επιχωματώσεις (αυθαίρετα μπαζώματα) και δεν ταυτίζεται με το παραχωρηθέν στην εκκαλούσα τμήμα της προβλήτας του λιμένα Ελευσίνας που επίσης κατασκευάστηκε το 1996 από προσχώσεις δυνάμει του από 16.12.1992 προεδρικού διατάγματος (Δ' 1363/31.12.1992). Κατά του πρωτοκόλλου διοικητικής αποβολής η εκκαλούσα άσκησε αίτηση ακυρώσεως, ισχυριζόμενη ότι ουδέποτε υπερέβη τα όρια της παραχωρηθείσας έκτασης και ότι η επιπλέον έκταση αιγιαλού που φέρεται να καταλαμβάνει ταυτίζεται, κατ' ουσίαν, με την πράγματι παραχωρηθείσα, η δε υπέρβαση είναι πλασματική και συνδέεται με την εσφαλμένη αποτύπωση των ορίων της κατασκευασθείσας προβλήτας στο τοπογραφικό διάγραμμα της ανωτέρου υπαλλήλου της κτηματικής υπηρεσίας. Το δε σφάλμα οφείλεται στο από 23.12.1994 τοπογραφικό διάγραμμα που συνόδευε το από 16.12.1992 προεδρικό διάταγμα, το οποίο όμως αποτύπωνε τη λιμενική εγκατάσταση (και, συνεπώς, και την παραχωρηθείσα έκταση) όπως επρόκειτο να κατασκευασθεί και όχι στην τελική της μορφή. Εξάλλου, με το δικόγραφο της αιτήσεως ακυρώσεως η αιτούσα ισχυρίστηκε ότι ουδέποτε προέβη σε αυθαίρετη εκμετάλλευση, και μάλιστα με σκοπό απόκτησης ιδιωτικών δικαιωμάτων, έκτασης πέραν της παραχωρηθείσας, αναγνωρίζοντας, παράλληλα, ότι αντλεί δικαιώματα απλής χρήσης αποκλειστικά δυνάμει της, διαρκώς ανανεούμενης, άδειας της Περιφέρειας Δυτικής Αττικής και, πλέον, του ΟΛΕ.

9. Επειδή, η εκκαλούσα ισχυρίζεται ότι ουδέποτε αμφισβήτησε το δικαίωμα κυριότητας του Δημοσίου επί της επίμαχης έκτασης, ούτε τον κοινόχρηστο χαρακτήρα της τελευταίας, ούτε άλλωστε προέβαλε ίδια εμπράγματα δικαιώματα. Αντιθέτως, περιορίστηκε, κατά τους ισχυρισμούς της, στην αμφισβήτηση της ουσιαστικής κρίσης της Διοίκησης ως προς το εάν η ίδια ασκεί την επιχειρηματική της δραστηριότητα εντός του τμήματος της χερσαίας ζώνης λιμένα που της έχει παραχωρηθεί με τις άδειες της Περιφέρειας Δυτικής Αττικής και του ΟΛΕ, δηλαδή στην προβολή ισχυρισμών που άγουν στην προστασία του δημοσίου δικαίου δικαιώματος απλής χρήσης της χερσαίας ζώνης λιμένα, το οποίο εθίγη από το προσβαλλόμενο πρωτόκολλο διοικητικής αποβολής.
10. Επειδή, από το προσβαλλόμενο πρωτόκολλο προκύπτει ότι η Κτηματική Υπηρεσία δεν προέβη στην αποβολή της εκκαλούσας από το παραχωρηθέν τμήμα χερσαίας ζώνης λιμένα, εμβαδού 7.000 τ.μ.. Αντιθέτως, αναγνώρισε το

δικαίωμα απλής χρήσης της εκκαλούσας επί της έκτασης αυτής, έκρινε, ωστόσο, ότι η εκκαλούσα δεν περιορίστηκε στην εν λόγω έκταση αλλά επεξέτεινε τη δραστηριότητά της και σε ζώνη αιγιαλού έμπροσθεν της παραχωρηθείσας, εμβαδού 5.566,34 τ.μ.. Από την άλλη πλευρά, η εκκαλούσα δεν αμφισβητεί τον κοινόχρηστο χαρακτήρα της έκτασης, από την οποία αποβάλλεται, πλην θεωρεί ότι αυτή αποτελεί μέρος της παραχωρηθείσας έκτασης των 7.000 τ.μ., η δε κρίση της Διοίκησης ότι πρόκειται για καθ' υπέρβαση της άδειας παραχώρησης καταληφθέντα χώρο έχει, ουσιαστικά, εξενεχθεί κατά πλάνη περί τα πράγματα οφειλόμενη στην εσφαλμένη αποτύπωση της έκτασης στο τοπογραφικό διάγραμμα του υπαλλήλου της Κτηματικής Υπηρεσίας. Υπό τα δεδομένα, όμως, αυτά, αντικείμενο της διαφοράς δεν είναι η διεκδίκηση από την εκκαλούσα ιδιαίτερων εμπραγμάτων δικαιωμάτων επί της έκτασης των 5.566,34 τ.μ. αλλά η αμφισβήτηση ως προς το περιεχόμενο και την έκταση του διεπόμενου από το δημόσιο δίκαιο δικαιωμάτων της σε απλή χρήση κοινοχρήστου πράγματος. Κατά συνέπεια, η εν λόγω διαφορά, σύμφωνα με όσα έγιναν παραπάνω δεκτά είναι ακυρωτική, η δε περί του αντιθέτου κρίση του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών παρίσταται εσφαλμένη και πρέπει να εξαφανισθεί και να εκδικασθεί η αίτηση ακυρώσεως από το Συμβούλιο της Επικρατείας (ΣτΕ 3200/2010).

11. Επειδή, περαιτέρω, δεν έχει αποσταλεί στο Δικαστήριο φάκελος της υπόθεσης με όλα τα κρίσιμα έγγραφα, η πρόοδος της ακυρωτικής δίκης πρέπει να ανασταλεί προκειμένου να αποσταλούν στο Δικαστήριο τα ελλείποντα στοιχεία (ΣτΕ 2639/2013). Επιπλέον δε η προδικαστική απόφαση πρέπει να κοινοποιηθεί και στον έχοντα έννομο συμφέρον παρέμβασης Οργανισμό Λιμένος Ελευσίνας (πρβλ. ΣτΕ 4188/2014, 4407/2010).